

galdera ikustezina

Nire poesiak indarra galdu du
nire hitzek
benetakotasunaren falta somatzen
dute.
Bizitzak beste behin ere
harrapatu nau,
eta
idazteko astirik aurkitu ezin
eta
hustasun beltz bat sentitzen dut
leihotik datorren hotzikara bat,
ikusten dudana idatz ezinean
nabilela konturatzean.

Errimaz errima kantari
mendien aldapaz gora ibiltari
argi nahiz ilun
gertu nahiz urrun
garbi nahiz lizun
ni batentzako zu
galdu naiz, aurki nazazu.

Horrela nabilela
ile bustiaren bisioa daukat
beste behin ere
errealagoa, gertuagoa gaur.
Gustatzen zaizkit ile bustiak.
Ile luze bustiak.
Kamisetaren gailurrak hezetuz
udaran freskatzen zaituztenak.
Betaurrekoak dituzu
irakurtzen ari zara
orrialdeak
eskuen artean
aurrera bultzatzen dituzu
arnasa hartzen duzunean.

Tripatxoak barrura eta kanpora
egiten dizu
mundua mugitzen duen
erritmo berezi horrekin.
Larruzko sandalia txuriak
fraka bakeroak
eta kamiseta arroxak fina
eta esku lirainaren iparraldean
eskumuturreko pila.
Eta nola ez, ile luze bustia.

ai!

Hamar urte dituzu
edo agian hamahiru.

Guzti hori ikusten dut
nire eserleku pribilegiatutik
zuregana hurbilduko naiz
eta galdera bat egingo dizut,
ikustezina den zerbait jakin
nahi dudalako
agian zein berezia zaren
betirako gogorraziko dizuna

nor zara zu?
eta nor izan nahi duzu?
has zaitetz kantari mesedez!

